

RICHARD OSMAN

„ŠTVRTKOVÝ KLUB DETEKTÍVOV
mieri vždy presne!“

People

„Richard Osman
vás zakaždým pobaví.“

Publishers Weekly

Nepresná MUŠKA

Nepresná
MUŠKA

**RICHARD
OSMAN**

Nepresná
MUŠKA

Z angličtiny preložila
TAMARA CHOVANOVÁ

sloart

Copyright © Richard Osman 2022

All rights reserved

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

Translation © Tamara Chovanová 2023

Cover by Richard Bravery

ISBN 978-80-556-5739-4

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Ingrid. Čakal som na teba.

Bethany Waitesovej bolo jasné, že teraz nemôže cúvnuť. Musí byť statočná a uvidí, ako to všetko dopadne.

Poťázkala náboj v ruke.

Človek musí v živote pochopiť svoje možnosti. Pochopiť, že prichádzajú zriedka, a keď prídu, musí ich využiť.

„Stretnime sa. Len sa chcem porozprávať.“ To stálo v maile. Odvtedy si to znova a znova premietala v hlave. Má tam ísť?

Urobí posledný krok, potom sa rozhodne – pošle Mikovi esemesku.

Mike poznal prípad, na ktorom pracuje. Nevedel detaily – reportérka si musí nechať svoje tajomstvá pre seba –, ale vedel, že je to čosi riskantné. Keby ho potrebovala, je tam, no niektoré veci musí človek urobiť sám.

Nech sa dnes večer stane čokoľvek, bude jej ľúto, že nevezme Mika Waghorna so sebou. Bol to dobrý priateľ, láskavý, zábavný muž. Preto ho mali diváci radi.

Ale Bethany snívala o čomsi väčšom a toto možno bola jej šanca. Nebezpečná šanca, no predsa len šanca.

Napísala esemesku a odoslala ju. Dnes jej neodpovie, už je neskoro. A to bolo zrejme dobre. Teraz v duchu počula jeho hlas: „Kto mi píše o desiatej v noci? Určite nejaké miléniové decká alebo nadražaní dotieravci.“

Tak teda poďme na vec. Teraz bol správny čas, aby Bethany rozkrútila koleso šťastia. Prežije – alebo zomrie?

Naliala si drink, naposledy pozrela na náboj. V skutočnosti vôbec nemala na výber.

Tak teda pripije si na šance.

PRVÁ ČASŤ

*Za každým rohom
známa tvár*

1

„Nepotrebujem mejkap,“ vyhlásil Ron. Sedel na stoličke s rovným operadlom, lebo Ibrahim mu povedal, že v televízii nemá sedieť zhrbene.

„Naozaj?“ spýtala sa vizážistka Pauline Jenkinsová a vybrala z tašky štetce a palety. Zrkadlo si položila na stolík v klubovni. Zrkadlo bolo orámované žiarovkami, ich svetlo sa odrážalo od jej červených náušnic, kníšucich sa sem a tam.

Ron cítil v žilách adrenalín. Toto bolo ono. Trochu telky. Ale kde sú ostatní? Povedal im, že by mohli prísť, „keby sa im chcelo, o nič nejde“, ale bol by sklamaný, keby neprišli.

„Môžu ma brať takého, ako ma vidia,“ poznamenal Ron. „Zaslúžim si túto tvár, tá tvár rozpráva.“

„Horor, ak sa smiem vyjadriť?“ nadhodila Pauline, pozrela na paletu farieb, potom na Ronovu tvár. Poslala mu vzdušný bozk.

„Každý nemusí byť krásny,“ namietol Ron. Jeho priatelia vedeli, že interview sa začína o štvrtej. Hádám len prídu načas...

„Tak v tom sa zhodneme, miláčik,“ odvetila Pauline. „Nerobím zázraky. Ale pamätám si vás z dávnych čias. Boli ste fešák, ak sa niekomu páči taký typ chlapa, čo?“

Ron zavrčal.

„A ak mám byť úprimná, mne sa taký typ páči, je to podľa môjho gusta. Vždy ste bojovali za pracujúcich, však, podporovali

ste ich?“ Pauline otvorila pudrenku. „Stále tomu veríte, čo? Nech žijú pracujúci?“

Ron mierne nahrbil plecia, ako býk, keď sa chystá vojsť do arény. „Či tomu stále verím? Či stále verím v rovnosť? Či stále verím v silu pracujúcich? Ako sa voláte?“

„Pauline,“ odpovedala Pauline.

„Či stále verím v dôstojnosť každodennej práce za spravodlivú odmenu, Pauline? Viac než predtým.“

Pauline prikývla. „Dobre. Tak na päť minút zatvorte ústa a dovoľte, aby som urobila prácu, za ktorú som platená, a to, aby som pripomenula divákovi *South East Tonight*, aký ste fešák.“

Ron otvoril ústa, ale napočudovanie mu z nich nevyšli slová. Pauline mu bez okolkov začala nanášať podkladový krém. „Dôstojnosť, figu borovú. Namojveru, máte krásne oči. Ako Che Guevara, keby robil v dokoch.“

Ron v zrkadle videl, že dvere do klubovne sa otvárajú. Vošla Joyce. Vedel, že ho nesklame. Najmä keď vedela, že tu bude Mike Waghorn. Pravdupovediac, toto bol jej nápad. Ona vybrala ten spis.

Ron si všimol, že Joyce má na sebe nový kardigán. Nevedela si pomôcť.

„Hovoril si nám, že sa nedáš nalíčiť, Ron,“ poznamenala Joyce.

„Donútia ťa,“ odvetil Ron. „Toto je Pauline.“

„Zdravím, Pauline,“ povedala Joyce. „Kedysi som pracovala ako zdravotná sestra.“

Dvere sa znova otvorili. Vošiel kameraman, za ním zvukár a za ním sa blyslí biele vlasy, ticho zašumel drahý oblek a zavanula dokonalá mužná, ale jemná vôňa Mika Waghorna. Ron videl, ako Joyce očervenela. Keby mu Pauline práve nenanášala korektor, prevrátil by oči.

„A už sme tu všetci,“ povedal Mike, úsmev mal biely ako vlasy. „Ja som Mike Waghorn. Ten jediný, nijaký náhradník.“

„Ron Ritchie,“ predstavil sa Ron.

„Ten istý, presne ten,“ Mike chytil Rona za ruku. „Vy ste sa ani trochu nezmenili, však? Cítim sa, akoby som bol na safari a videl zblízka leva, pán Ritchie. Je to leví muž, však, Pauline?“

„Rozhodne je to niekto,“ súhlasila Pauline a pudrovala Ronovi líca.

Ron videl, ako Mike pomaly obrátil hlavu k Joyce, pohľadom jej vyzliekal nový kardigán. „A vy ste kto, ak sa smiem spýtať...?“

„Joyce Meadowcroftová.“ Takmer vystrúhla pukerlík.

„No dobre teda,“ povedal Mike. „Vy a tento úžasný pán Ritchie ste párik, Joyce?“

„Ach bože, nie, preboha, nie, už len to pomyslenie, nie,“ habkala Joyce. „Sme priatelia. Bez urážky, Ron.“

„Tak teda priatelia,“ odvetil Mike. „Šťastný Ron.“

„Prestaň flirtovať, Mike,“ napomenula ho Pauline. „Nikto o to nemá záujem.“

„Ach, Joyce má záujem,“ namietol Ron.

„Veru mám,“ zamrmlala si Joyce popod nos, ale dosť hlasno, aby to počuli.

Dvere sa znova otvorili a Ibrahim strčil dnu hlavu. Správny chlapec! Už chýbala len Elizabeth. „Idem neskoro?“

„Presne načas,“ odvetila Joyce.

Zvukár pripol Ronovi na fazónku mikrofón. Na Joycino naliehanie si Ron na svoje tričko s logom West Hamu obliekol sako. Podľa neho to nebolo potrebné. Hotová svätokrádež. Ibrahim sa usadil vedľa Joyce, pozeral na Mika Waghorna.

„Ste veľmi príťažlivý, pán Waghorn. Klasicky príťažlivý.“

„Ďakujem,“ Mike súhlasne prikývol. „Hrám squash, dbám na hydratáciu pleti a o ostatné sa stará príroda.“

„A tisícku týždenne oplieska na mejkap,“ poznamenala Pauline a venovala sa posledným úpravám Rona.

„Aj mne často hovoria, že som príťažlivý,“ podotkol Ibrahim. „Myslím, že keby sa môj život vyvinul inak, mohol som sa aj ja stať hlásateľom.“

„Ja nie som hlásateľ,“ namietol Mike. „Som novinár, ktorý zhodou okolností číta správy.“

Ibrahim prikývol. „Múdra hlava. A nos na dobrý príbeh.“

„No, preto som tu,“ vyhlásil Mike. „Len čo som si prečítal ten mail, zavetрил som príbeh. Nový spôsob života, dôchodcovské komunity a slávna tvár Rona Ritchieho uprostred toho všetkého. Tak som si pomyslel: Toto sa divákovi bude páčiť.“

Pár týždňov bol pokoj, ale Ron bol rád, že ich partia je znova v akcii. Interview bola len zámienka, vymyslela to Joyce, aby prilákala Míka Waghorna do Coopers Chase. Aby zistila, či im môže pomôcť s tým prípadom. Joyce poslala mail istému producentovi. Ale aj tak to znamenalo, že Ron bude znova v televízii, a to ho veľmi tešilo.

„Zájdete s nami potom na večeru, pán Waghorn?“ spýtala sa Joyce. „Rezervovali sme si stôl na pol šiestu. Po špičke.“

„Hovorte mi Mike, prosím,“ navrhol Mike. „Žiaľ, radšej nechodím medzi ľuďmi. Chápete, mám rád súkromie, vyhýbam sa mikróbom a vôbec. Verím, že to pochopíte.“

„Ach,“ vzdychla Joyce. Ron videl, ako ju to sklamalo. Ak bola niekde v Kente alebo v Sussexe väčšia fanúšička Míka Waghorna, rád by sa s ňou stretol. V skutočnosti, keď sa nad tým zamyslel, nechcel by sa s ňou stretnúť.

„Vždy je pri tom dosť alkoholu,“ povedal Ibrahim Mikovi. „A mám podozrenie, že tam bude veľa vašich fanúšikov.“

Dal Mikovi chvíľu na rozmyslenie.

„A mohli by sme vám porozprávať o Štvrtkovom klube detektívov,“ dodala Joyce.

„O Štvrtkovom klube detektívov?“ začudoval sa Mike. „To sa mi zdá ako čosi vymyslené.“

„Keď sa nad tým zamyslíte, všetko je vymyslené,“ podotkol Ibrahim. „Mimochodom, ten alkohol je dotovaný. Pokúšali sa zastaviť dotácie, ale zvolali sme stretnutie, povedali sme k tomu pár slov a rozmysleli si to. A o pol ôsmej sa môžeme s vami rozlúčiť.“

Mike pozrel na hodinky, potom na Pauline. „Mohli by sme dať rýchlu večeru?“

Pauline pozrela na Rona. „Budete tam aj vy?“

Ron pozrel na Joyce, tá rázne prikývla. „Áno, zdá sa, že budem.“

„Tak zostaneme,“ vyhlásila Pauline.

„Dobre, dobre,“ odvetil Ibrahim. „Radi by sme sa s vami o niečom porozprávali, Mike.“

„A to?“ spýtal sa Mike.

„Všetko má svoj čas,“ poznamenal Ibrahim. „Nechcem odpútať pozornosť od Rona.“

Mike si sadol do kresla oproti Ronovi a začal rátať do desať. Ibrahim sa naklonil k Joyce.

„Skúša citlivosť mikrofónu.“

„To som pochopila,“ uistila ho Joyce a Ibrahim prikývol. „Ďakujem, že si ho prehovoril, aby zostal na večeru – človek nikdy nevie, čo?“

„To je pravda, Joyce, človek nikdy nevie. Vy dvaja sa možno do konca roka vezmete. A aj keby nie, na čo sa musíme pripraviť, určite bude mať dosť informácií o Bethany Waitesovej.“

Dvere sa znova otvorili a do klubovne vošla Elizabeth. Už sa tam zišla celá partia. Ron predstieral, že ho to nedojalo. Keď mal

naposledy takýchto priateľov, museli ich hospitalizovať, lebo polícia násilne potlačila štrajk tlačiarenských robotníkov vo Wappingu. To boli šťastné dni!

„Mňa si nevšímajte,“ ozvala sa Elizabeth. „Vyzeráš akosi inak, Ron, čo je to s tebou? Vyzeráš... zdravo.“

Ron zavrčal, ale videl, že Pauline sa usmiala. Pravdupoveďiac, je to božský úsmev, ak k nej má byť spravodlivý. Patrila Pauline do jeho ligy? V akej lige bol teraz on? Už dávno sa nad tým nezamýšľal. Nech je, ako chce, bol to krásny úsmev.

2

Riadiť z väzenskej cely multimiliónový drogový gang muselo byť ťažké. Ale ako zistila Connie Johnsonová, nebolo to nemožné.

Väčšinu väzenského personálu mala vo vrecku – a prečo nie? Oplieskala na nich dosť peňazí. Ale ešte vždy bolo zopár dozorcov, ktorí sa nedali podplatiť, a Connie musela tento týždeň zhltnúť dve nelegálne SIM karty.

Diamanty, vraždy, vrecko kokaínu. To všetko na ňu narafičili a pojednávanie sa malo konať o dva mesiace. Takže dovedy sa musí postarať, aby všetko bežalo, ako má.

Možno ju vyhlásia za vinnú, možno nie, ale Connie bola vždy optimistka. Ver, že budeš mať úspech, hovorievala jej mama, hoci krátko nato zomrela, zrazila ju dodávka (nebola poistená).

Ale hlavne bolo dobré mať nejakú náplň práce. Vo väzení bolo dôležité držať sa istej rutiny. A bolo dôležité mať sa na čo tešiť a Connie sa tešila, že zabije Bogdana. Kvôli nemu bola tu, a hoci mal oči ako horské plesá, bude musieť odísť.

Aj ten starý chlap musí odísť. Ten, ktorý Bogdanovi pomohol narafičiť to na ňu. Vypytovala sa naňho a zistila, že sa volá Ron Ritchie. Aj ten musí odísť. Musí to odložiť, keď bude po pojednávaní – porotcovia nemajú radi, ak niekto vraždí svedkov –, ale potom ich oboch zabije.

Connie pozrela na mobil a zistila, že jeden z chlapov, ktorí pracujú vo väzenskom administratívnom bloku, je na tinderi.

Je plešivý a stojí pri aute, ktoré vyzerá ako volvo, ale aj tak prešla prstom po displeji, lebo sa nedalo vedieť, kedy bude niekto užitočný. Okamžite zistila, že sú si seberovní. Aké prekvapenie!

Connie si trochu preklepla Rona Ritchieho. Očividne bol v sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch slávny. Pozrela sa na jeho fotku na svojom mobile, tvár mal dobitú ako neúspešný boxer, kričal do megafónu. Ten chlap bol očividne rád stredbodom pozornosti.

Máš šťastie, Ron Ritchie, pomyslela si Connie. Keď si s tebou vybavím účty, budeš znova slávny.

Jedno bolo isté – Connie urobí, čo sa dá, aby trčala v base čo najkratšie. A len čo bude vonku, vypukne mela.

Niekedy človek musí byť trpezlivý. Cez zamrežované okno vyzrela na väzenský dvor a kopce v pozadí. Zapla si kávovar Nespresso.

3

Mike a Pauline šli s nimi na večeru.

Ibrahim mal rád, keď sa zišla celá partia. Keď boli pokope a mali poslanie. Joyce trvala na tom, že musia preskúmať prípad Bethany Waitesovej. Ibrahim okamžite súhlasil. Jednak preto, lebo to bol zaujímavý prípad. Nevyriešený prípad. Ale hlavne preto, lebo Ibrahim sa zaľúbil do Joycinho nového psa Alana a robil si obavy, že keby Joyce rozladil, mohla by mu zakázať prístup k tomu psovi.

„Dáte si kvapku červeného, Mike?“ spýtal sa Ron a zdvihol fľašu.

„Čo je to?“ spýtal sa Mike.

„Ako to myslíte?“

„Aké je to víno?“

Ron pokrčil plecami. „Červené, ale značku nepoznám.“

„No dobre, výnimočne to risknem,“ súhlasil Mike a dovolil Ronovi, aby mu nalial.

Veľmi túžili porozprávať sa s Mikom Waghornom o vražde Bethany Waitesovej. Predpokladali, že bude mať informácie, ktoré neboli v oficiálnych policajných záznamoch. Samozrejme, Mike to ešte nevedel. Len si pochutnával na bezplatnom víne so štyrmi neškodnými penzistami.

Ibrahim trpezlivo počká, kým sa začne vypytovať na tú vraždu, lebo vedel, že Joyce je vzrušená zo stretnutia s Mikom a chce

mu ešte predtým položiť kopy otázok. Zapísala si ich do zápisníka, ktorý má v kabelke, keby na niektorú zabudla.

Keď už mal Mike pred sebou pohár bližšie neurčeného červeného vína, Joyce mala pocit, že môže začať. „Keď čítate správy, Mike, máte všetko napísané, alebo to môžete povedať vlastnými slovami?“

„To je skvelá otázka,“ odvetil Mike. „Vidím, že ste vnímavá a idete rovno do jadra veci. Všetko mám napísané, ale vždy sa nedržím scenára.“

„Za tie roky ste si to právo zaslúžili,“ poznamenala Joyce a Mike súhlasil.

„Ale z času na čas sa preto dostanem do problémov,“ priznal Mike. „V Thanete ma donútili vyjadrovať sa nestranne.“

„To bolo dobre,“ poznamenala Elizabeth.

Ibrahim si všimol, že Joyce kradmo pozerá do zápisníka v kabelke.

„Máte niekedy na sebe niečo špeciálne, keď čítate správy?“ spýtala sa Joyce. „Napríklad špeciálne ponožky alebo čo?“

„Nie,“ odvetil Mike. Joyce trochu sklamane prikývla, potom znova nazrela do zápisníka.

„Ako to riešite, keď vám počas vysielania treba ísť na záchod?“

„Preboha, Joyce!“ zvolala Elizabeth.

„Vždy idem na toaletu pred vysielaním,“ vysvetlil Mike.

Hoci to bolo zábavné, Ibrahim si pomyslel, či nie je načase, aby išiel na vec. „Tak teda, Mike, máme...“

Joyce mu položila ruku na rameno. „Prepáč, Ibrahim, už len dve otázky. Aká je Amber?“

„Kto je Amber?“ spýtal sa Ron.

„Mikova spolumoderátorka,“ vysvetlila mu Joyce. „Vážne, Ron, robíš si hanbu.“

„To veru robím,“ súhlasil Ron a obrátil sa priamo na Pauline, ktorá si podľa Ibrahima na začiatku večere úmyselne sadla vedľa Rona. Zvyčajne vedľa neho sedával Ibrahim. No čo už.

„Robí to len tri roky, ale už sa mi začína páčiť,“ vyhlásila Joyce.

„Je úžasná,“ pripustil Mike. „Často chodí do posilňovne, ale je úžasná.“

„A má pekné vlasy,“ podotkla Joyce.

„Joyce, moderátorky by ste mali posudzovať na základe ich žurnalistických schopností,“ poučil ju Mike. „A nie podľa ich výzoru. Najmä ženy sa s tým často stretávajú.“

Joyce prikývla, vypila pol pohára bieleho vína, znova prikývla. „Viem, o čo vám ide, Mike. Len si myslím, že niekto môže byť veľmi talentovaný a mať aj pekné vlasy. Možno som povrchná, ale pre mňa sú dôležité obe veci. Dobrým príkladom je Claudia Winklemanová. Aj vy máte pekné vlasy.“

„Dám si stejk, prosím vás,“ povedal Mike čašníkovi, ktorý si zapisoval objednávky. „Neprepečený až stredne prepečený, radšej menej prepečený. Hoci ak bude stredne prepečený, prežijem to.“

„Čítal som o vás, že ste budhista, Mike?“ Ibrahim si celé predpoludnie študoval informácie o ich hostovi.

„Som,“ prikývol Mike. „Vyše tridsať rokov.“

„Ach, mal som dojem, že budhisti sú vegetariáni. Bol som si tým takmer istý.“

„Som aj príslušníkom anglikánskej cirkvi,“ vysvetľoval Mike. „Takže si môžem vybrať. O to ide, keď je človek budhista.“

„Priznávam svoj omyl,“ povedal Ibrahim.

Mike popíjal druhý pohár červeného a zdalo sa, že je pripravený byť stredobodom pozornosti. Dokonalé.

„Tak teda porozprávajte mi o tom Štvrťkovom klube detektívov,“ vyzval ich.

„Je to dosť dôverné, ale my štyria sa stretávame raz do týždňa,“ hovoril Ibrahim, „a prezeráme staré policajné spisy. Skúšame, či sa nám nepodarí vyriešiť niečo, čo oni nedokázali.“

„To vyzerá zábavný koníček,“ poznamenal Mike. „Venovať sa starým vraždám. Stavím sa, že vás to dosť zamestná. Staré sivé bunky dostanú zabrat, čo? Ron, neobjednáme ešte fľašu tohto červeného?“

„V poslednom čase to boli hlavne nedávne vraždy.“ Elizabeth mu nastražila pascu.

Mike sa zasmial. Očividne neverí, že Elizabeth to myslí vážne. A to je možno dobre. Nechceli ho hneď odstrašiť.

„Zdá sa, že z času na čas vám neprekážajú problémy,“ usúdil Mike.

„Ja som vždy priťahoval problémy ako magnet,“ priznal Ron.

Pauline doliala Ronovi víno. „Pozor na to, Ron, ja stále robím problémy.“

Ibrahim si všimol, že Joyce sa pri tých slovách tajne pousmiala. Rozhodol sa, že prv než sa pokúsia jemne, pomaly zaviesť rozhovor na Bethany Waitesovú, položí aj on otázku. Obrátil sa na Pauline.

„Ste vydatá, Pauline?“ spýtal sa.

„Som vdova,“ odvetila Pauline.

„Ach, taká náhoda!“ zvolala Joyce. Ibrahim si všimol, že dnešná kombinácia vína a celebrity z nej urobila bláznivú tárajku.

„Ako dlho ste sama?“ spýtala sa Elizabeth.

„Pol roka,“ odvetila Pauline.

„Pol roka? To je krátko,“ Joyce položila dľaň na Paulininu ruku. „Po polroku som ešte vždy dávala do hriankovača jeden krajec navyše.“

Je čas? Podíme na to, pomyslel si Ibrahim. Bolo načase pomaly, nenápadne posunúť rozhovor, aby mohli začať rozprávať